

danske interesser, også når det gælder kommissærspørgsmålet, og at den tyske forbundskansler i øvrigt kunne leve med begge modeller. Jeg synes, det ville klæde hr. Keld Albrechtsen bare lige at nævne det, når han nu endelig skal kommentere, hvem der holder møder med hvem, og hvad der bliver sagt.

Til fru Charlotte Antonsen har jeg ikke så forfærdelig mange kommentarer, måske blot den kommentar i debatten om kommissærerne, som har optaget flere: Jeg synes, det er fair af udenrigsministeren at fremlægge nogle betragtninger om den aktuelle forhandlingssituation.

Der vil altid være den risiko, når man fremlægger betragtninger om den aktuelle forhandlingssituation, at få hængt på sig, at man har solgt ud. Men omvendt: Hvis vi ikke en gang imellem, så langt det nu lader sig gøre, fører en rimelig åben debat op til en vanskelig afslutning, vil vi også løbe ind i en anklage om, at der er blevet solgt ud, og at der kommer noget som en tyv om natten til sin tid.

Jeg tror godt, fru Charlotte Antonsen kender spændingsfeltet. På den ene side prøver vi åbent og direkte at sige: Der er altså en kamp her, men vi står fast på alt, hvad vi overhovedet er i stand til, og vores forhandlingsmandat angående kommissærerne er uændret. Det er sagt af både udenrigsministeren og mig, men jeg synes ikke, man kan bebjude udenrigsministeren eller regeringen at sige: Det er en vanskelig situation, vi står i her, og hvilke udspil er der overhovedet på bordet, hvad er der lagt frem? Det her kan vi ikke forholde os til, og det dér er ikke acceptabelt. Det beror på, og det var det, der var min pointe, at uanset hvilke modeller vi bygger på og kan komme igennem med, må ligeværdighedsprincippet, ligestillingsprincippet, trods alt være ganske, ganske afgørende.

Der er ingen nuanceforskelle mellem fru Charlotte Antonsens parti og regeringen, når det gælder arbejdet for at blive repræsenteret i Kommissionen, overhovedet ingen. Men der er selvfølgelig den forskel, at regeringen sidder og forhandler lige nu og derfor får en række meldinger fra alle vore forhandlingspartnere – der er 14 – som vi på en eller anden måde skal lade indgå i forhandlingerne. Det er i den type forhandlinger som i andre forhandlinger utrolig vigtigt, at vi hele tiden ikke bare har skyklapper på, for så risikerer vi at komme i en langt værre situation end den, vi ville gå efter, men at vi hele tiden holder øje med, hvad der er af tilbud, hvad

der er af forhandlingsmuligheder, og hvad der er af gennembrudsmuligheder.

Det var egentlig det, der var udenrigsministerens og mit eget sigte, hverken mere eller mindre. Det vil ikke svække vores position, det tror jeg ikke et sekund på, men det vil måske give ikke mindst befolkningen en lille ekstra chance for at kunne følge forhandlingerne.

Ellers finder jeg ikke anledning til at gøre så forfærdelig mange bemærkninger til fru Charlotte Antonsens indlæg, bortset måske om én ting til: Jeg føler, fru Elisabeth Arnold har ret i, at det også er vigtigt, at befolkningen får det rette indtryk af det forsvarssamarbejde, der nu er under opbygning, og derfor er ordvalget ikke ligegyldigt.

Der står oven i købet i konklusionerne fra Helsinki, hvis jeg husker ret – og det tror jeg udenrigsministeren kan give mig ret i – at det ikke er en hær, der er tale om. Vistnok på Irlands ønske blev det udtrykkeligt understreget i Helsinki, at der ikke er tale om en hær, her forstået som en angrebshær, men tale om, at vi i forsvarssamarbejdet prøver at forstærke vores evne til at gribe ind i en veldefineret krise, uanset om den er af den ene eller den anden karakter, men inden for en ganske bestemt ramme. Men i angrebssituationer er vi enige om, at det er i NATO-regi, vi skal forsvare os mod angreb udefra. Det holdes skarpt adskilt fra det samarbejde, der tegner sig.

Det var derfor, jeg egentlig var glad for fru Elisabeth Arnolds bemærkninger, vil jeg sige til fru Charlotte Antonsen. Det er ikke polemisk ment, men bare for at sikre, at befolkningen ikke får et forkert indtryk af, hvad det egentlig er, der drøftes på forsvarsområdet. Det, der drøftes, er, at vi skal blive bedre til at forhindre kriser, der opstår i vore nabo-områder og -lande, at vi gør det hurtigt og effektivt, og at vi også er i stand til at varetage vores interesser i de situationer, hvor USA af den ene eller den anden grund måske ikke ønsker at medvirke.

Jeg vil gerne give fru Lene Espersen, ligesom fru Elisabeth Arnold gjorde, min ubetingede kompliment for en god og visionær tale. Jeg har ingen forbehold til talen og vil selvfølgelig nødig have, at fru Lene Espersen opfatter det som en utidig omfavnelser, for sådan er det ikke ment. Det er tværtimod en seriøs kompliment. Jeg synes, der var perspektiv og tankevirkomhed i indlægget, og der var et ordvalg, som er et godt signal, også til befolkningen.